

[Kurt Brauer.]

indlæg og med hensyn til repetition af alle-rede fremførte synspunkter.

Den debat, vi havde, blev til på SF's initiativ, og vi fremholdt nogle hovedsynspunkter, som jeg kort skal sammendrage ved denne lejlighed. Vi påstod og hævder stadig væk og finder det ikke modsagt på rimelig vis, at der her er tale om en provokation og en hån på to forskellige leder: der er tale om en sikkerhedspolitisk provokation og hån fra den danske regerings side og fra det folketingsflertals side, som måtte deltage i en vedtagelse af det beslutningsforslag, som der her er tale om. Det er en sikkerhedspolitisk provokation og hån, fordi der i øjeblikket foregår verdensomspændende forsøg på at lade de store magter og de stridende kræfter i verden komme til enighed. I en tid, hvor der netop kan anes spor af succes for de bestræbelser, som foregår overalt på jorden, vælger den danske regering at udsende det signal til omverdenen, at vor opfattelse og vor bedømmelse af den sikkerhedspolitiske situation tilsiger os at øse 2½ mia kr. ud på noget isenkram, en handling, der må blive opfattet som et sikkerhedspolitisk tiltag, som det vist hedder på nydansk. Jeg vil forstå stater og nationer, som opfatter dette som en provokation og en hån.

Det er også en provokation og en hån over for den befolkning, som man har martret her igennem de sidste år. Det er i en tid med huslejev forhøjelser, og det er i en tid med indgreb over for daginstitutionsområdet, skoleområdet, hvor man griber ind over for de mest elementære rettigheder, som befolkningen havde tiltvunget sig, at man vælger at sige til skatteborgerne og til vælgerne: vi skal bruge 2½ mia kr. til isenkram, det er nødvendigt. Det er en provokation og en hån. Desuden, sagde vi ved behandlingen af vor forespørgsel i marts, er der tale om, at styrkefordelingen ændres. Det er en militærteknisk ting, som det måske ikke er værd at gøre for meget ud af her, men jeg finder det bemærkelsesværdigt, og det skulle undre mig, om ikke os fremmede nationer finder det bemærkelsesværdigt, at det lille Danmark efterhånden har skruet sine fordringer op til netop de tunge våben i en grad, som vi har gjort det. Hvad er det for en filosofi, der ligger bag ved, at det skal

være leopardtanks, det skal være søværnet, og det skal være jagerstridskræfter, der skal lægges vægt på i Danmark? Der er ingen, der rigtig har forklaret det, angiveligt fordi man simpelt hen ikke beskæftiger sig med forklaringer i det danske forsvarsministerium og i det danske forsvar. Man beskæftiger sig med på ægte generalvis at forberede sig på krige, som har fundet sted, og tager på intet tidspunkt op til overvejelse, om det forsvar, vi har, burde være fleksibelt og i evig bevægelse i forhold til den sikkerhedspolitiske situation. Den slags overvejelser gør man sig ikke i de kredse.

Der er vel ikke meget håb til højre i salen, ordførerne derfra har meddelt deres vandsind, og jeg skal ikke forsøge at argumentere med disse mennesker. Midterpartierne derimod var der nok tid til at beskæftige sig med. De radikale er på plads, men det blev herfra sagt fra den konservative ordførers side, at der måtte rettes en tak til de radikale for ikke at udnytte en vetoret. Jeg bliver nødt til at spørge den radikale ordfører, om ikke han finder dette spørgsmål så væsentligt, at det, såfremt der eksisterer en vetoret, og såfremt den radikale påstand om det brudte forsvarsforlig kan holde, så ikke vil være rimeligt at benytte den, når hr. Bilgrav-Nielsens undersøgelser er afsluttet. Jeg ved da godt, at hr. Bilgrav-Nielsen vil blive fejlet til side af militaristpartierne herinde, men jeg synes næsten, at militaristpartierne skal have lov til at gøre det, alene for at de selv over for offentligheden kan få lov til at understrege, hvor hånligt de behandler andre partier i folketinget og sikkerhedspolitiske begreber.

Om socialdemokratiet mener jeg nok at der må være et par bemærkninger at sige også. Et fripas, har vi læst i aviserne, kunne der blive råd til, ét eneste fripas var det muligt at uddele til de unge løver i socialdemokratiet, som har specialiseret sig i i venstreorienterede forsamlinger at slå sig op som fornuftens talsmænd inden for det store mægtige socialdemokrati, ét eneste fripas. Er det dog ikke muligt at mobilisere den fornuft, som tidligere fra de unge løvers side i socialdemokratiet har kunnet slå igennem? Jeg tænker på EF-kampagner og andre situationer, hvor vi har kunnet se et vist sammenhold blandt disse mennesker. Er det helt umuligt? Skal vi se, at når social-